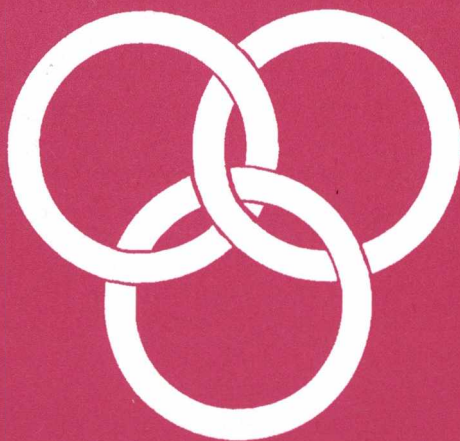

1998. III. NEGYEDÉV

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

32.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

Kiadó:

**Magyarországi Keresztyén Ifjúsági
Egyesület
(M KIE)**

Szerkesztőség:

1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Szerkesztők:

Denke Villő
Silló Melinda

Szedés-tördelés:

Donát Bt.
Budapest

Nyomdai kivitelezés:

FÉBÉ Bt.
Budapest

Felelős vezető:
Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente

Megrendelhető a
szerkesztőség címén

Ára: 1 évre 600 Ft
(postaköltséggel
együtt)

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

A TARTALOMBÓL

Erőt ad a megfáradtnak	4
KIE arcképcsarnok – Dr. Koczog András	8
Az ifjúkor nagy kérdései – Előíté- teinkről	10
Tanuljunk egymástól – Győrújbarát . .	14
Teológia – Dániel könyve	18
Tudod-e?	21
Munkatársképzés	22
8 hónap röviden	24
Sport, kirándulás, táborozás	26
Kézművesség – Történetek a Mózes- kosárból	28
Énekeljünk!	29

és még sok más...

LAPUNK SZERZŐI ÉS MUNKATÁRSAI

Albert Ágnes	tördelő-szerkesztő	Budapest
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Csáky Márta	tanár	Nagykőrös
Demeterné Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Denke Villő	KIE önkéntes	Németország
Fodorné Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Garajszki József	képzőművész	Dabas
Gábor Andrea	adminisztrátor	Tiszavasvári
Hesp Edéné	nyugdíjas óvónő	Budapest
dr. Kovács Bálint	KIE senior	Budapest
Kovács Péter	református lelkész	Gyömrő
Lovas Zsuzsa	ifjúsági munkatárs	Budapest
Lupták György	evangélikus lelkész	Kiskőrös
Magassy Éva	irodavezető	Budapest
Vt. Magassy Sándor	evangélikus lelkész	Szentendre
Martonné Szalóky Eszter	gyógytornász	Budapest
Silló Melinda	koordinátor	Budapest
Simon Erika	nyelvtanár	Békéscsaba
Simon Bernadett	pénzügyi ügyintéző	Ménfőcsanak
Tóth L. Kristóf	református lelkész	Pátka
Verebes Dóra	festő-restaurátor	Budapest

valamint: Ady Endre, Philippe Cibille, Gross Arnold,
Kosztolányi Dezső, Murillo, Pilinszky János, Valentin Serov

Egyedül és együtt

Diákkorom egyik meghatározó filmélménye volt a Balczó Andrásról készült film. „Küldetés” volt a címe, először egy körüti kis moziban láttam, emlékszem, a nézőtér félig üres volt. Majd megnéztem még néhányszor, később már a nagy mozik játszották a filmet, telt ház előtt. Volt egy képsor a filmben, egy erdei kalyibát mutatott a kamera. Balczó András elmondta, életének egy szakaszában, amikor mindent újra kellett gondolnia, ide vonult vissza néhány könyvvel – köztük egy Bibliával. Hosszú napokat töltött ott teljesen egyedül, csendben, Istenre figyelésben.

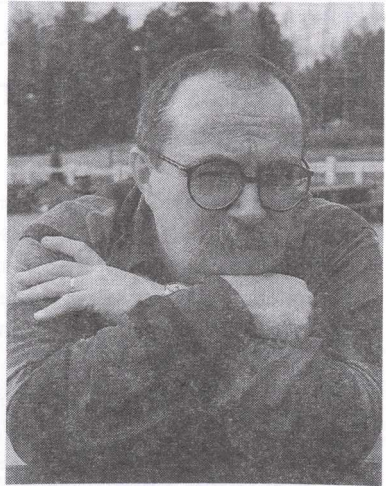
Van-e ilyen erdei házikónk? Van-e valahol egy hely, ahova el tudunk bújni egy Bibliával? A Szentírásból megtudhatjuk, hogy Mózes is a pusztában készítette föl Isten a küldetésre, Jézus is volt negyven napig a pusztában. Akik ma sűrűn emlegetik a „damaszkuszi utat”, elfelejtik, hogy Pál is eltűnt hosszú időre, ugyancsak a pusztában, mert a „pálfordulást” életének Istennel való rendezése kellett, hogy kövesse. Volt mit végig-gondolnia... s volna mit a mai Sauloknak is.

Meg kell, hogy találjuk a módját, hol és hogyan lehetünk Istennel négy szemközt! Persze, a Balczó-féle módszer csak egy a lehetőségek közül. Finnországban kicsiny szigetként éltünk gyermekeinkkel, jövevényként az idegenség tengerében. Isten ajándéka volt, hogy minden este együtt lehettünk, énekelhettünk, Istenre figyelhettünk. Tizenhat évi házasság után feleségemmel újra fölfedeztük a beszélgetések örömet. Amikor nem volt kéznél az itthon megszokott emberi segítség, újra tanulhattuk Istenre bízni magunkat. Finnország volt a mi erdei házikónk, ahol arra rendeltettünk, hogy Istenre és egymásra is figyeljünk. A nagy kihívás: jó volna ezt átmenteni itthoni életünkre is.

Távol az otthontól azonban felértékelődnek a régi kapcsolatok, barátságok is. Ahol az ember idegenként él, ahol nem fogadják a köszönését a házban lakók, ahol nincs kivel leülni egy jó kis beszélgetésre, ahol bizalmatlanság vesz körül vagy tartózkodva fogadják a közlekedésedet, ott nagyon tud hiányozni mindaz, amit az otthon jelent. Valahol otthon kell lennünk a világban, sóhajthatjuk Tamási Áronnal együtt. Mi az otthon? Ahol számontartanak és számítanak rád, ahol a boltba menet legalább ketten-hárman megállítanak az utcán, ahol esténként rádcsőren a telefon: – na mondd, mi van veled, régen láttunk. Ahol az öreg nénék a ház előtti padon ráérősen beszélgetnek, ahol megkérdezik tőled, miért van bekötve a kezed, s ahol bármikor átszaladhatsz a szomszédba, nem kell előtte telefonon időpontot egyeztetned. S ahol van kit megkeresned problémáiddal, s van kivel megosztanod legbensőbb titkaidat is. Pünkösdkor a Svédországi Magyar Protestáns Egyházközség vendége voltam, részt vettem az egyháztanács ülésén, konfirmándusokat vizsgáztattunk; versmondó verseny döntőjét nézhettem végig, prédikáltam köztük két ízben is. A legnagyobb élményt azonban a hajnalig tartó beszélgetések jelentették. Ott jöttem rá, mi hiányzott Finnországban: a beszélgetés gyönyöre, együtt azokkal, akikkel közös a nyelv, a gondolkodás, közös az öröm és a bánat, akik megértenek, és akik szeretnék, hogy megértssem őket. Hazajöve hete-gig „lubickoltam” az itthoni beszélgetésekben.

S ha ezekben a beszélgetésekben Isten is jelen van, ott a legnagyobb csoda is megeshet. Mert Ő szólhat a csend meghittségében is, de megérinthet a baráti, testvéri beszélgetésben is. Egyedül és együtt... harmóniában Istennel és önmagunkkal, s természetesen egymással. Ha részünk van mindebben, akkor otthonra leltünk a világban.

Lupi (Lupták György)

A megtérés törvény és (vagy) evangélium

Máté 3,1–12

Isten kétféle szava áll előttünk. Az első bárki – nem csak a figyelmes olvasó – számára tetten érhető és érthető. A második rejtett, s ezért sokszor el is sikkad, nem helyezünk rá sújt. Pedig nem kevés ellentét is feszül közöttünk, és éppen ez az ellentét teszi világossá, hogy Isten „kétféle” szava közül mindegyik lényeges, fontos és elhanyagolhatatlan – és mind a kettő Isten áldását közvetíti az ember számára. Keresztelő János mozdulata nem csak az előtte állók felé mutat vádlón, hanem a mögötte Érkezőre is vágyakozva, vára-kozva.

Igaz, hogy Keresztelő János az utolsó ószövetségi próféta, de mégsem azt a megérdemelt pusztulást hirdeti, amit csak Isten kegyelme változtathat meg, ha a nép meghallja az intést, mint pl. Jónás, hanem az az intelem, amit ő fogalmaz meg, az sokkal inkább sürgetés: aki hallja, az vegye komolyan az intést, aényt, hogy múlik az idő. A „megtérés” a mátéi, keresztelői megfogalmazásban azt jelenti, hogy az életben radikális életfordulatnak kell végbemennie! S ha a niniveiek Jónás jóslatára megtértek, megmozdultak, bűnbánatot gyakoroltak, életváltozásra határozták el magukat, pedig erre nézve semmi biztatást, bátorítást nem kaptak, akkor mennyivel inkább elvárható, igényelhető, remélhető azoktól, akik számára ígéret fogalmazódik meg, va-

lamint az eljövendő pusztulás rémitő képét láthatják! Bár homályos – s részben téves is – a jövőt felmutató prófétai igehirdetés, mégis igaz a tény: Jézus érkezik, s jó erre felkészülni!

Többek között úgy, hogy önmagunkat, helyzetünket reálisan lássuk: *nincsenek, nem lesznek Jézus érkezésekor kiváltságok!* A Keresztelőnél lévő farizeusok pedig „joggal” mondhatták, hogy ők a mózesi törvény szigorú betartásával mennyi mindent megtettek annak érdekében, hogy egyáltalán reményük legyen az üdvösségre! Vajon nem ilyen „farizeusi gyökerekkel” rendelkezik az a hívő közösségekben is gyakran megfogalmazódó tragikus mondat, hogy: „Mi még csak vagyunk, mi tudjuk, hogy mit kell tennie egy buzgó gyülekezeti tagnak, mi hozunk még – sokszor erőnkön is felüli – áldozatot a szent ügyért, de utánunk már nem lesz semmi és senki!” Keresztelő János szavai ezt a fajta reménységet, önáltatást húzzák át – megmutatják, hogy nincs különbség! Mindenkit azonos mértékkel mérnek majd meg! S ez a mérték nem az, amire az ember – az önmaga teljesítményében való bizással – gondolna! Isten nem az „életszentséget”, hanem a Benne és Fiában való bizalmat kéri számon! Persze nem mindegy, hogy hogyan élünk, hogy mi mozgatja tetteinket, mi motiválja gondolatainkat, de különbséget kell tenni

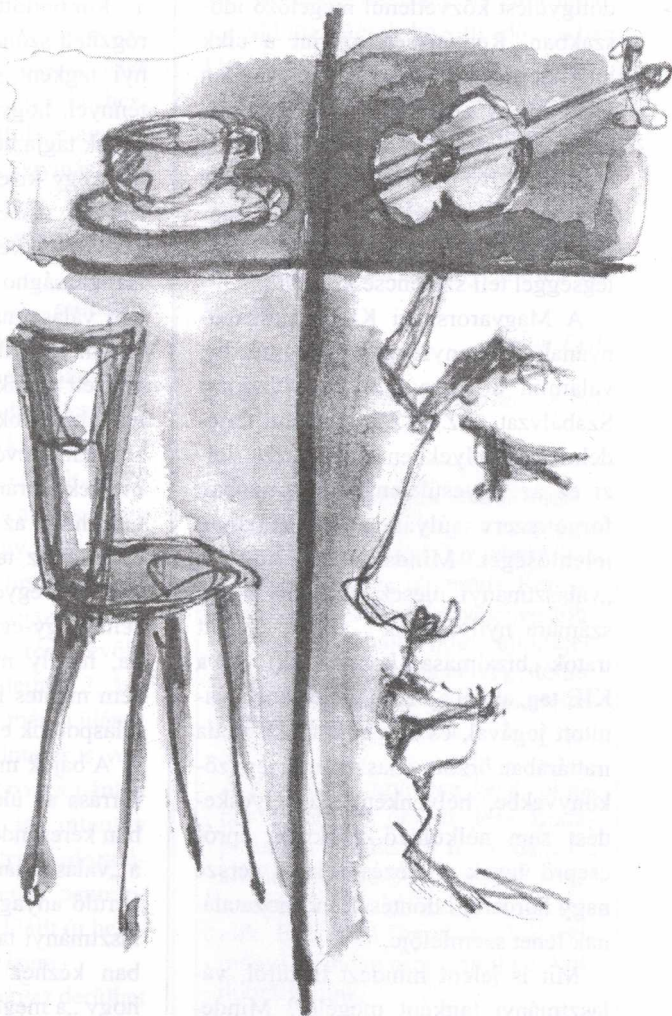
„tisztességes élet” és „üdvös élet” között. Sőt lehet egy élet nagyon is „humánus”, mert áldozatkész, mert segít rászorulókat, szíven viseli az elesettek gondjait, de az még nem biztos, hogy Isten mérlegén is „súlyal” szerepel majd!

Keresztelő János „kemény hangot” használ a hozzá, a pusztába kimentekkel szemben! Kellőképpen vészterhes jövőt rajzol fel az Üdvözítő érkezéséről, munkájáról. A valóság pedig – tudjuk – nem is csak kis részben: más! A próféta nem téved abban, hogy ki utána jön, az nagyobb lesz nála. De a különbség miben létét még ő sem tudja pontosan kirajzolni. Mert a „víz” és a „tűz” ellentéte nem az ítélet növekedésében válik majd láthatóvá Jézusnál, hanem a bűnbocsánat és az isteni irgalom kiáradásában! Krisztus kezében nem az ítélet szórólapátja van, hanem az irgalom szegei! A valóság „jobb” volta a felvázoltnál azt jelzi, hogy Isten irgalma, kegyelme érvényesül az elítélése helyett! S addig, míg Krisztus eljön, tart a számunkra is adott „kegyelmi idő”.

Az örömben, a hálában, a szeretetben több az aktivitásra, mozdulásra serkentő erő, mint a megfélemlítettségben, a rémületben!

Fontos a „megtérés törvénye”, de fontosabb a „megtérés evangéliuma”!

Vt. Magassy Sándor

Milyen Választmány kell nekünk?

A címben feltett kérdésre 2 éves választmányi munka után próbálok választ keresni a soron következő Küldöttgyűlést közvetlenül megelőző időszakban. Reménység szerint a cikk megjelenésekor már egy tagságban megújult és a feladatra elhivatott Választmány veszi át a stafétabotot az elődöktől. Ily módon legyen ez afféle útravaló is a mesék hamuban sült pogácsájához hasonlóan: szerény, de melegséggel teli szerencse kívánat.

A Magyarországi KIE Választmányának tevékenységét az Alapszabály, valamint a Szervezeti és Működési Szabályzat (SZMSZ) egyaránt terjedelmes cikkelyekben szabályozza. Jelzi ez az Egyesületen belül a szóban forgó szerv súlyát, és munkájának jelentőségét. Mindamellett, hogy a „választmányi ülések a MKIE tagjai számára nyilvánosak”, az ott készült iratok „bizalmasan kezelendők”. Az a KIE-tag, aki él a SZMSZ-ben kinyilvánított jogával, és betekint a KIE-iroda irattárában őrzött választmányi jegyzőkönyvekbe, helyenként személyeskedést sem nélkülöző vitáknak, aprócseprő ügyek elintézésének, és persze nagy horderejű döntések meghozatalának lehet szemlélője.

Mit is jelent mindezt belülről, választmányi tagként megélni? Minde-

nekelőtt roppant felelősséget. Megválasztásomat követően hónapoknak kellett eltelni, amíg rádöbbenem, hogy a kimondott, és jegyzőkönyvben rögzített szónak súlya van. Választmányi tagként szembesültem először a ténnyel, hogy a MKIE országos szervének tagja nem magánemberként, hanem egy kisebb közösség (az én esetemben a békéscsabai KIE csoport) képviselőjeként vesz részt az üléseken. Az igazsághoz tartozik, hogy nem minden választmányi tag részéről tapasztaltam hasonló hozzáállást a közösen végzett munkához. Így, különösen az első hónapokban, kemény csatározások színterévé vált a választmányi ülés, melyek során meglepődve tapasztaltam, hogy az ugyanahhoz a helyi KIE csoporthoz tartozó tagok egymás között nem egyeztetett álláspontot képviseltek egy-egy vitapontban. Nem csoda, ha ily módon személyeskedéstől sem mentes idővesztegetésnek tűnt az álláspontok egyeztetése.

A bajok másik, de ezzel összefüggő forrása az ülések előkészítő szakaszában keresendő. A SZMSZ előírja, hogy a „választmányi ülésen megtárgyalásra kerülő anyagokat és a meghívót a választmányi tagoknak 15 nappal korábban kézhez kell kapniuk”, valamint hogy „a meghívóval együtt ki kell kül-

deni a tárgyalásra kerülő anyagokat”. Tény, hogy nagyon sok esetben ez nem így történt. Számtalanszor előfordult, hogy az ülés napján kaptunk kézhez terjedelmes előterjesztéseket, melyeknek csupán az olvasásához és értelmezéséhez órák kellettek (volna). Ráadásul egyre szaporodtak a szóbeli előterjesztések, és természetesen rögtönzés jellegűknél fogva ezek lényegét csak jóval később, a jegyzőkönyv kézhezvétele után tudatosíthattuk magunkban. Így persze sorjázta egymás után a módosító indítványok, és az ezek módosítására irányuló újabb módosító indítványok...

Mentségünkre legyen mondva, hogy mindannyian rendkívül elfoglalt emberek vagyunk. A választmányi tagok túlnyomó többsége a helyi csoportok aktív magjából kerül ki, ráadásul a legtöbben országos bizottságok vezetői, vagy tagjai. Volt példa arra is, hogy a választmányi üléssel egy időben bizottsági ülés is zajlott, hiszen nehéz időpontot egyeztetni az ország megalapított településéről érkező résztvevőkkel. Mindamelllett a kezdetben 2, később 3 havonkénti választmányi ülések a baráti beszélgetések szinterei is voltak. Így a szünetek, ide értve a péntek és szombat éjszakákat is, intenzív eszmecserevel teltek. A friss információk valósággal megrohantak bennünket, nem hagyva időt az előállt új helyzet „érlelésére”, átgondolására.

Az eddigi leírtakból talán az derülhet ki, milyen Választmány nem kell ne-

künk. Kétségtől sok a javítanivaló a választmányi munkán. Azonban nem vitatható, hogy Választmányra szükség van! Jó iskolája ez a felelősségre nevelésnek, a toleranciának, megtanulható itt, hogyan lehet egymást szeretetben elviselni. Nem utolsó sorban, szükség van bizonyos döntések meghozatalára a Küldöttgyűlések közötti időszakban. Ugyanakkor megfontolandó, vajon a választmányi ülések mellett nem teremthetnénk-e kevésbé formális találkozási lehetőséget a csoportok képviselőinek, ahol alkalom nyílna a tapasztalatcserére, vélemények egyeztetésére, esetleg a választmányi ülések előkészítésére?

Simon Erika

A cikk a szerző véleményét tükrözi. – A szerk.

Szomorúan tudatjuk mindazokkal, akik készültek rá, hogy a szeptember 25–27. között hirdett őszi csendes hétvége elmaradt. Reméljük, február utolsó hétvégéjén többen ráértek majd, hogy eljőjtek Albertibe. A csendes hétvége témája: a hegy. Várjuk jelentkezéseiteket a KIE iroda címén.

A KIE küldöttgyűlése 1998. október 17-én 10 órakor lesz Budapesten, a Horánszky u. 26-ban. Ez alkalommal kerül sor a KIE vezetőségének újráválasztására is (elnök, Ellenőrző Bizottság, Választmány). Minden csoportból két küldöttet várunk.

Dr. Koczogh András

1876–1961

A cserkészzet hazai indulása

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről,
akik az Isten igéjét hirdették nektek.
Figyeljetek életük végére,
és kövessétek hitüket.”

(Zsid. 13,7)

Kevés olyan ember volt a KIE történetében, aki az 1883–1950 közötti időszak eseményeit nemcsak átélte, de írásban is rögzítette. A KIE 1943-ban ünnepelt 60 éves évfordulójára megírta *Emlékeim a KIE 60 éves múltjából* című könyvét. Ez szinte csupa személyes élmények alapján megrajzolt kép az egyesület és benne a cserkészzet múltjáról. Ezért érdemes Koczogh András életútját és szolgálatait végigkísérni.

Szülőföldről – Budapestig

Újfehértón született 1876-ban. Újfehértó része annak a szabolcsi vidéknek, ahol az evangélium mélyen a lelken élt és külön kegyességi életformát alakított ki. Ennek egyik jellemzője volt a Szikszay György által kiadott imádságos könyv által irányított kegyességi irányzat az egyének, családok, és gyülekezetek életében. Ilyen lelki légkörben végezte középiskolai tanulmányait, s kapott indítást arra, hogy magyar-történelem tanárnak készüljön a budapesti egyetemen. Budapesten ekkor bontakoztak ki az evangéliumi mozgalmak, köztük a KIE is.

Találkozott a KIE akkori titkárával, Szabó Aladárral, és már 1898-tól látogatta a KIE alkalmait, úgy, hogy élete végéig hű maradt a KIE szolgálathoz.

Szolgálata az első cserkész-csapat alakulásánál

Koczogh András, mint általában a KIE-be került fiatalok, ő is szolgálatot kapott a vasárnapi iskola vezetésében. Mint pedagógusra, a vasárnapi iskolából kikerülő idősebb fiatalokat bízták rá. Az egyesületben munkálkodott ifjú dr. Szilassy Aladár gyermekorvos, aki angliai útján ugyancsak a KIE-ben megismerte a cserkészzetet, és magyarra fordította az alapító Baden-Powell könyvét. Koczogh András a kezdetekről így vall: „Az egyesületben serdülő osztályt szerveztem. Szilassy Aladár Angliából hazatérve a serdülőosztályból cserkészcsapatot szervezett olyan módon, hogy ő a kirándulásokat vezetete, én pedig a lelki munkát.”

Ifjú Szilassy Aladárnak még két év adatott, állandó kapcsolatban volt munkatársaival és az utolsó találkozásról ezt olvashatjuk Koczogh Andrástól: „Halála előtt 3–4 héttel az volt a kívánsága, hogy a keddi imaórát az ő lakásán tartsuk meg. A tagok elég nagy számban jelentek meg... Volt ott lelkes, orvos, akadémiai és középiskolai tanár, egyetemi hallgató, de a legtöbb kereskedő- és iparossegéd... felejthetetlen jelenet volt, mivel szék már nem volt elég, a házigazda a szőnyegre telepedve tárgyalt az ifjúsági egyesületről.”

Pár hét múlva a magyar cserkészlet életrehívója 32 éves korában elhunyt és Losoncon temették el a Szilassy család ősi otthonában.

Hiteles krónikása az egyesület történéseinek

Koczogh András jelen van a KIE Károly körüti első otthonában, majd az Erzsébet krt. 7-ben, a Ferenc körút 12-ben, a Sándor u. 28-ban és az első önálló KIE házban, 1930-tól a Horánszky u. 26-ban. Mindegyik új helyiség új fejezetet is jelent az egyesület és tagjai életében. Ezek közül emeljük ki a Horánszky utcai ház kiépülését a központi irodákkal, az 50 személyes tanoncotthonnal, turista szállóval és étkezővel. Innen irányították a KIE titkárai az országos munkát és építették ki a 100-nál több vidéki KIE otthonot. Itt szerkesztették a KIE lapjait, első sorban a Magyar Ifjúság és az Ébresztő számait. Ez utóbbi a vezetők lapja volt Erős Sándor szerkesztésében. A legtöbb cikket Karácsony Sándor írta. Ebben a székházban voltak az országos megbeszélések a népfőiskola kérdésében. A fejlődésnek azonban nem ez volt végső állomása, hanem a Vas u. 2/c alatti KIE palota megépítése.

A KIE munka gyors fejlődése úgy alakult, hogy szükség volt egy modern székház felépítésére. A fővárostól kapott telken úgy épült meg a Vas u. 2. sz. alatt az új épület, hogy annak nagyterme a protestáns tábori püspökség katonai istentiszteletei célját is szolgálta. Itt kapott helyet a Magyar Bibliatársulat és több más evangélikumi szövetség is. Itt szinte állandó evangelizációs szolgálat volt a második világháború alatti, utáni időkben. Itt kapott menedéket

*Koczogh András, mögötte barátai:
Sebők Lajos, Batiz Dénes, Szász Péter
és Szutor Imre*

sok üldözött között a lengyel menekültek számos tagja is. 1945 után azonban megindult a támadás a KIE ellen és több vezetőjét részben internálták, részben börtönbe zárták.

A fájdalmas időszak átélése

Az 1950-ik év az egyesület és egyben Koczogh András életében is szomorú események sorozatát hozta. A KIE „önként” mondta ki feloszlását és mindene állami tulajdonba ment át, a Vas u. 2/c székház színház lett s az ma is, Ódry Színpad. 1951-ben Pógyor Istvánt és gróf Teleki Lászlót államellenes koholt váddal hosszú börtönre ítélték. Pógyor István 1953-ban a börtönben hunyt el, de Koczogh András már nem tudhatta meg, hogy a 301-es parcellában hol van nyugalóhelye. Ő még 1961-ig élhetett úgy, hogy mindvégig élő kapcsolatban maradt a KIE tagjaival. Emléke ma is elevenen él sokakban, mert áldásokban gazdag élet volt.

dr. Kovács Bálint

Előítéleteinkről...

Van egy szellemes mondás:

„Az embereknek két kategóriája van: az egyik kategóriákba sorolja az embereket, a másik nem.”

Az előítélet is olyan, mint sok más dolog: mi egészen természetesen használjuk, de nem szeretjük, ha velünk szemben alkalmazzák. S ha meg is vagyunk győződve arról, hogy mi nem vagyunk személyválogatóak, akkor is megvan bennünk az elválasztás, a kategorizálás mély valósága.

Az előítélet bennünk van. Ha meglátunk valakit az utcán, az elválasztás automatikusan megtörténik. Hiszen mindenki megállapítja a másiról, hogy férfi vagy nő, idős vagy gyermek, külföldinek tűnik vagy ismerősünk. A kritika görög szó, eredetileg bírálatot, bíráló értékelést, elemzést jelent, de rokon a döntéssel, az elhatározással is. Mai szóhasználatunkban inkább negatív értelemben használjuk: ha kritizálunk valakit – negatív érzéseink lesznek. Pedig időnként ki is mondjuk: negatív kritika. Így pontos a kifejezés. Az előítélet pedig azt jelenti, hogy valami már akkor megvan bennünk, amikor még semmi esemény, vagy konfliktus nem történt. Lehetnek előítéleteink ételekre, tájakra, országokra nézve, de főképpen az emberekkel szembeni előítélethez gondolunk – így már negatív értelem-

ben. Utálhatok valakit, akivel még nem is találkoztam. Gyűlölhetek egy népet, akinek kultúráját, történelmét, hagyományait nem ismerem. Előfordult a történelemben is, hogy az ítélet már kész volt, amikor a tárgyalás még el sem kezdődött... (gondoljunk csak Bacsó Péter: A tanú c. filmjének tárgyalás előtti jelenetére, amikor egy táskából valaki véletlenül az ítéletet húzza ki...) Ha egyszerűen fogalmazzuk meg: előítélet az, ha valakit meglátok – rossz érzésem támad.

Ítélet születhet: valaki származása, bőrszíne, munkája, nemzetisége, családja, politikai hovatartozása, vallása miatt.

Csupa negatív érzés, indulat kapcsolódik e témakörhöz: a gyanakvás, a félelem, a gyűlölet, az utálat, a kirekesztés érzete.

Németországban egy vásárban az egyik sátor alatt az alábbi feliratú pólót reklámozták: „Wir haben keine Vorurteile. Wir lassen Jede.” (Nekünk nincsenek előítéleteink. Mi mindenkit gyűlölünk.) Jó poén? Ki fogja megvenni ezt a ruhadarabot? Ki veszi fel? És miért?

Természetesen vannak különbségek emberek és népek között, férfiak és nők között. De a magunk előnyére a másik megalázása által kicsikart érdem inkább gyalázata, mintsem dicsősége

az elkövetőnek. Különösen fontos az előítéletek nélküli élet a misszióval kapcsolatban. Hiszen az Újszövetség lényege az, hogy Jézus Krisztusban egyenlők lehetünk, hiszen Ő mindenkiért odaajándékozta az életét. Különbőség csak a bűnök „nagyságában” van. „Neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeret” – mondja Jézus a bűnös nőről. (Érdeemes az egész történetet elolvasni, Luk. 7.36-50) A Bibliában nagyon sok történetet találunk, amelyben Isten közbeavatkozik, és hátrák tolódnak el, szokások változhatnak meg, előítéletek szűnhetnek meg, falak dőlhetnek le. Gondoljunk csak Jónásra és a niniveiekre, az irtalmas samaritánus történetére, Péter látomására (ApCsel 10), Pál egész missziójára! Vannak olyan történetek is, melyben egy-egy ember, vagy egy nép gondolkozik szűkkeblűen; meg is van a következménye. S gondoljunk Jézus valóban „forradalmi” beszédeire, és tetteire, amikor áttörte az embereket láthatatlanul is elválasztó falakat. Amikor leült a bűnösök közé – enni. Amikor a vámszedőkkel beszélgetett; bement Zákeus házába, amikor engedi, hogy a bűnös nő megérintse. Megannyi korlát, ami ma is létezik! Sok minden megváltozott azóta, de ezek a falak ma is megvannak. Hiszen ki merne ma egy maffiózóval, vagy pénzügyi spekulánssal őszintén beszélni? Vagy akiről tudja a lelkésze, hogy nem fizet adót? Ma nem szólának meg egy lelkészt, ha egy prostituálttal beszélgetne? Vagy ha

egy koldussal egy szinten (a földön) társalogna? Jézus tudta mit akar! Tiszta volt vele, mit miért tesz! Cselekedetei belülről fakadtak. Ha mi sem a külső világ megítélését tartanánk fontosnak, szülők, tanárok, a barátok, a társadalom véleményét, hanem merénénk krisztusian gondolkodni, belülről-kifelé élni, akkor talán jobban tisztulna a levegő, s átelnénk mit is jelent az evangélium világosságában, a jézusi szabadságban élni. Talán egyszer majd az örök hazában meglepődve fogjuk tapasztalni, hogy ki mindenki van ott, akiről nem is gondoltuk, hogy ott lesz, s hányan nem lesznek ott, akikről azt gondoltuk, biztosan itt lesznek. Az Úr ismeri a szívek titkait. Ha rajta keresztül nézzük az embereket, mindenki a társunkká, testvérünké lehet, még az is, akiről ma el sem tudjuk képzelni.

Jól összefoglalja mostani témánkat az a történet, mely egy berlini rövidfilm-fesztiválon nyert díjat.

A történet Berlinben játszódik egy villamoson. Témája az idegengyűlölet. Egy villamos belsejét látjuk, egy átlagos munkanapon. Idős, kedvesnek látszó néni száll fel kimért lassúsággal a szerelvényre. Élete nagyobb része mögötte, valószínűleg tisztos nyugdíjából él, s helyet foglal egy kettős szék egyikén.

Mielőtt becsukódnának az ajtók, egy fürgé fiatalember ugrik fel a járműre, s gyors elnézés-kérésrel leül a néni melletti szabad székre. Nyugodtan

ül, bámul kifelé az ablakon, rágózik, s kis sapka van a fején. Nem is lenne semmi gond, de a fiú történetesen néger, másképpen fekete, udvariasabban afro-amerikai. A néni, miután kezelte jegyét kicsit elhúzódva ül a fiatalember mellett, táskáját „ösztönösen” az ölébe húzza – jelentőségteljesen végignézve szomszédján s a többi utason. Átlagemberek mennek valahova. Édesanya – gyermekével, több idős utas, munkás, fiatal pár. A néni méltatlankodva próbál partnert keresni fontos gondolataihoz, melyeket mindenkivel megoszt. „Milyen ez a világ! Már nyugodtan végig sem lehet menni az utcán... Itt Németországban sincs biztonságban az ember. Elárasztják az országot az idegenek, a menekültek. Hát az egész világot csak nem fogadhatja be ez az ország sem. Bezzeg a gyerekkorában...” – közli mondandóját félhangosan a néni. Méltatlankodására azonban senki sem vevő. A villamos álmosan gördül tovább kerekein, s a bágyasztó időben megszokott bűgássá lesz a néni hangja. Az egyik megállónál felszáll az ellenőr. Megélnékül a kocsi belseje. Mindenki a jegye – bérlete után matat. Nénikénk diadalmasan veszi ki jegyét retiküljéből s tartja büszkén ujjai között. Neki van jegye. Lopott pillantást vet a feketére, aki ugyanolyan közönyösen bámul kifelé az ablakon, s ajka szinte ritmusszerűen mozdul el a lassan ízét vesztő gumit rágva – s meg van győződve, hogy szomszédjának nincs jegye – nem is lehet, hiszen...

A levegő feszültséggel teli, a néni tovább mormogja a magáét az idegekről... és az ellenőr igazolását várja vádjaira. Ekkor hirtelen váratlan dolog történik. A néger fiú kikapja a néni kezéből a jegyet, egy szempillantás alatt bekapja, megrágja és lenyeli. A néni kővé dermed, szóhoz sem jut, nem jön ki hang a torkán, s az ellenőr az üléshez lép. A fiú két ujjá közt mutatja bérletét, az ellenőr bólint, s nénihez fordul –, aki tehetetlenül tárja szét kezeit és a szomszédjára mutat. – „A... a jegy...e...met ez a... férfi megette.” A buszon ülők elmosolyodnak. Mindenki kifelé bámul, lefelé néz, néhányan leszálláshoz készülődnek. A néni segítséget kér: „De hát... látták... a jegyem...” A szomszéd szintén közömbös. Belülről mosolyog. Az ellenőr türelmetlenebbül szól, a jegyet kéri kezeletésre. „De hát mondtam, a néger megette...” „Asszonyom, én már régóta vagyok ellenőr, de ilyen badarságot még sohasem hallottam! Van jegye vagy nincs?” Még vár. A következő megállónál felszólítja a nénit, hagyja el a villamost. A néni tiltakozik, igazát hangsúlyozva araszol az ajtó felé. Az ellenőr ingatja fejét s segít neki leszállni. A néni döböntően áll a járdaszigeten. A villamoson teljes a nyugalom. A kisfiú, aki mindent látott (hallott), szólhatott volna, de természetesnek tartotta, hogy nem szól.

Fel kell-e tennünk a kérdést: Vajon miért?

Bölcsföldi András

DERŰ

„Aki hisz, az derűs, és derűje Istentől származik.”
(XXIII. János pápa)

Az indián ül a folyóparton és pipázik. Mellette az indiánlány mossa a folyóban az indián ruháit. A szikláról hirtelen leesik egy kő és agyoncsapja az indiánlányt. Mire az indián: „A francba, már a harmadik mosógépet teszi tönkre a vízkő!”

*

Két bagoly ül a fán. Az egyik azt mondja: HUÚ!

Mire a másik: „Ne ijesztgess, mert leesek a fáról!”

*

A tanár hittanórán megkérdi:

– Mit csinált Jézus népe, miután átkeltek a Vörös-tengeren?

– Kiültek a partra száradni.

*

– Jancsika, itthon van az apád?
– Nincs, elment a templomba a Jó Istennel egyezkedni.

*

A cigány nagy sietve jön ki a templomból és beleütközik az arra menő barátba, aki bosszúsán kiált rá: – Hogy az ördög vigyen el!

Mire a cigány visszakiált: – Kísűn van mán, tisztelendő uram, mert ipen most gyúntam.

*

A gyerek hazamegy az iskolából és diadalmasan mondja:

– A tanár úr elismerte, hogy több eszem van, mint neki!

– Hogyhogy?

– Először azt mondta, hogy ha valamit nem tudunk, kérdezzünk meg egy okosabbat. Azután megkérdezte tőlem, hogy mennyi száznak a négyzete.

Soli Deo Gloria!

(Egyedül Isten dicsőségére!)

Hallottad már? Mármint ezt a mondatot? És az énekkart? Ha igen, tudod, kik vagyunk, és Kiről énekelünk: ha nem, most bemutatkozunk.

A „Folyók városától”, Gyórtól egy kicsit délre a 83-as főút mentén található az a három falu alkotta evangélikus egyházközség, amelynek fiataljai a közösségünket alkotják. Legtöbben Ménfőcsanakon lakunk, de vannak akik Győrújbarátról és Tényőről járnak a közös próbákra, fellépésekre. Nevünk – mint a cím is mutatja – Soli Deo Gloria, amit J. S. Bachtól kölcsönöztünk, mivel ő írta először kottái elejére ezt a mondatot. Úgy gondolom, hogy ennek szellemében (egyedül Isten dicsőségére), alakultunk '93 februárjában, amikor is néhány fiatal hittel és dallal indult köszönteni az ugyancsak fiatal lelkészt. Ezekből a fiatalokból alakult az évek során az a csaknem 40 fős csapat, akikkel itt-ott, de főleg Győr környékén lehet találkozni.

Mit is csinálunk? Énekelünk, kirándulunk, imádkozunk, rengeteget nevetünk, beszélgetünk és mindig az Urat dicsérjük. Minden héten találkozunk a gyülekezeti házban, ami szerencsénkre szinte csak a miénk, sőt gyülekezetünk megoldotta, hogy más Ifi csapatot is fogadhasunk táborozásra. Ezeken a próbákon bizonyos igeszakaszokat beszélünk meg, majd éneklünk, új

énekeket tanulunk, s készülünk a következő szolgálatra. Így jutottunk el '97-ben Kiskőrösre a Ten-Sing Fesztiválra is, ahol rengeteget tanultunk egymástól, s hazatérve sok mindent másképp láttunk. '98-ban ezen felbuzdulva helyet adtunk egy kisebb találkozóknak, ahol más-más korosztály, más-más felekezeti énekkarai ismerkedtek egymással és egymás zenei világával, előadói stílusával.

Idei szokásos táborunknak Csöngén – egy Vas megyei falucskában – találtunk helyet, ahol a templom melletti régi parókiában laktunk. Az ilyen nyaralások mindig emlékeztetések maradnak, mivel „családokra” – családoknak nevezett kisebb csoportokra – oszlunk, s ezekben a „családokban” együtt csináljuk a többieknek a reggelit, együtt olvassuk a Bibliát, beszélgetünk a kijelölt igéről s készülünk a vetélkedőkre. Ezen az éven Dávid életét kísértük figyelemmel, s a hét végére (a vetélkedőre) minden család színdarabot készített a megismert történetek valamelyikéből. Ilyenkor döbben rá az ember, hogy ezek a dolgok éppúgy megtörténhetnek a XX. század emberével, mint Dáviddal.

Lelki fejlődésünk mellett megismertük Csöngét is, ahol érdekes dolgokat találtunk, például megtaláltuk azt a feliratot, amit Petőfi,

mint egy rossz gyerek vésett bele a templompadba egy istentisztelet alkalmából. Ezenkívül megtudtuk, hogy innen származik az összes Magyarországon lévő akácfa, amelynek ma is fellelhető első – és még ma is életet hordozó – példányát Tessedik Sámuel (1742–1820) evangélikus lelkész ültette a templomkertbe. Egy kirándulós napunkon el látogattunk Sárvár-

ra, ahol játszottunk egy jót a múzeum parkjában, énekeltünk a szülinaposoknak a vár bejáratánál, majd a múzeum megtekintése után a város hangulatos utcáin kószáltunk. Közös lazításként a helyi strandon hűsöltünk.

Egy másik napon táborpólót festettünk, ami fél napos munkát igényelt, de utána mindenki büszkén mutatta a saját kézzel festett, és batikolt pólóját. A rendszeres táborozáson és próbákon kívül még nagyon fontosak a koncertjeink, amikre nagy örömünkre egyre többen kíváncsiak. Olyannyira, hogy ezeken az alkalmakon már nem is férünk el a saját templomunkban, így azokat mindig egy nagyobb győri templomban rendezzük meg.

Karácsonykor már elmaradhatatlan programnak számít a győri

szeretetházak meglátogatása. E látogatások alkalmával énekszóval köszöntjük a mindig nagyon kedves időseket. Szenteste a verseket szavaló hittanosokkal közös műsorban lépünk fel a templomainkban, a gyülekezet nagy örömeire.

Minden évben együtt ünnepeljük a szilvesztert, s a kicsik számára nagyon izgalmas farsangot.

Isten hívta létre a közösségünket, Tőle, Általa, és Neki élünk: Ő teremtett minket. Ő váltott meg minket. Ő szentel meg – Róla énekelünk. Szeretnénk másokat is Hozzá vezetni, Aki az egyetlen Út, egyetlen Igazság és az egyetlen Élet minden ember számára. Ígéretében bízva tudjuk: ha megmaradunk Benne és Vele, velünk együtt szolgálatunk is megmarad és áldásban részesül.

Simon Bernadett

Kosztolányi Dezső

Utolsó kiáltás

Én nem hiszek semmiben.
Ha meghalok, a semmi leszek,
mint annak előtte, hogy
e földre születtem. Szörnyű.
Hozzád kiáltok majd utólszor.
Légy jó anyám, örök sötétség.

Valentin Serov: Gyermekek
Orosz Nemzeti Múzeum, Szentpétervár

Ady Endre

Júdás és Jézus

Dühödte, lázongó szívverésem
Golgotai bazaltra vésem.
Krisztus, poétám, szent Alak,
Eladtalak.

Enyém volt minden álmodásod,
Én voltam a lelked, a másod,
Megkoszoroztam a fejed,
Szerettelek.

S eladtalak, én fejedelmem,
Mert az Élet az én szerelmem,
Mert én is álmodok nagyot:
Költő vagyok.

Nem hallgatom zsoltáros ajkad,
Nem kell szép, égi birodalmad.
Selymet, pénzt akar egy leány,
Vár, vár reám.

Galád vagyok? Galád az Élet.
Bűve miért nincs az Igének?
Vággyal, kinnal miért gyötör
Pénzes gyönyör?

Írott kövem dobom a mélybe,
Megreng a Föld sok ezer évre
S késői bűnös, bús szemek
Megértének.

Igen, a lomb

Igen, a lomb ragyog,
a lomb tovább ragyog,
és te úgy függsz e televény
előtérében, akár egy gyümölcs.

Holott ember vagy, holott ember voltál,
útszéli Isten.

A fenébe

Hol vagy,
ha kikészülök?

Hol vagy,
ha már nem bírom ki a
magányosságot?

Nagy lelki nyugalommal ott ülsz a
templomodban
arany angyalkákkal körülvéve,
fanatikusok virágokkal borítanak be, és hagyod,
hogy imádjanak, mint egy szupersztárt a
sikongató rajongói?

Jézus, én mindössze azt hiszem,
hogy Te az életet keresed,
hadd keressenem én is Veled.

Gross Arnold: Ősz

Dániel könyve

Dániel, akinek neve a könyv címfeliratában szerepel, nem szerzője, hanem főszereplője a könyvnek. A könyv tulajdonképpen az ő életéről és látomásairól szól. Tartalmilag a könyv két fő részre tagolódik. Az 1–6. fejezet hat önálló elbeszélést tartalmaz Dánielnek és társainak helytállásáról a babiloni királyi udvarban. A 7–12. fejezet Dániel próféciáit tartalmazza: négy apokaliptikus látomást és azok magyarázatát.

Az első elbeszélés arról szól, hogy a Jójákim király idejében Babilonba hurcolt foglyok (vö. 2Kir 24,1) között négy tehetséges ifjú van: Dániel, Hananjá, Misáél és Azarjá. Mindnyájuk nevének jelentése Isten nevét hordozza, azaz theophoros név. Dániel: Isten ítél, Hananjá: Jahve kegyelmes, Misáél: ki tartozik Istenhez?, Azarjá: Jahve segített. A babiloni királyi udvarban új nevet kapnak (Baltazár, Sadrak, Mésák és Abédnegó), amelyek babiloni isten neveket hordoznak. Ez a névadás pecsételte meg az ifjaknak a babiloni kultúrkörbe és vallásba való bevonását. A király ezeket az ifjakat három esztendeig taníttatta, hogy birodalmának új értelmiségét nevelje ki belőlük. Amolyan átnevelő tábor, vagy ahogy ma szoktuk emlegetni, agy mosás volt ez. Dániel és társai mindent elsajátítottak a káldeusok tudományából, de megőriz-

ték függetlenségüket: nem ettek a király asztaláról, nem „szennyezték be” magukat a király ételével és italával. Isten „visszaigazolja” hűségüket, mert a gyengébb táplálkozás ellenére ugyanolyan jóltápláltan néznek ki, mint a királyi asztalnál étkező társaik.

A második elbeszélés Nabukadnecár király álmát írja le. Az ötféle anyagból készült szobor az egymást követő nagy birodalmakat jelképezi. Az álmot a királyi udvarban egyedül Dániel tudja megfejteni. Mielőtt azonban a király őt dicsőítené, ő Istenre mutat: Isten az, aki az álmot és a megfejtést is megadta.

A harmadik elbeszélés Dániel három társának Isten iránti hűségéről szól. Nem hajlandók leborulni a király által készíttetett bálványiszobor előtt, mert tudják, az imádat csak Istennek jár. Sadrak, Mésák és Abédnegó vállalják a büntetést is, de hűségesek maradnak Istenhez. Isten azonban csodálatos módon kimenti őket a tüzes kemencéből, és így még a király is meggyőződik Izrael Istenének hatalmáról. Érdeemes elgondolkoznunk azon, hogy vajon mi miért adjuk fel a hitünket, vagy miért tagadjuk meg azt olyan helyzetekben, amikor hitünk vállalásának semmilyen negatív következménye nem lenne? Mennyit lennének képesek szenvedni azért, mert keresztyének,

Krisztushoz tartozók vagyunk? Még távolabbra vezető kérdés az, hogy vajon mennyivel több keresztyén ember lenne akkor, ha mi hitelesen és bátran képviselnénk a hitünket?

A negyedik elbeszélés szintén Nabukadneccár király álmával és annak megfejtésével kezdődik. Az álmában látott világfa, amit meggyaláznak és kivágnak, magát a királyt jelképezi. Hatalmának csúcán elborul majd elméje, és az állatok módjára füvet eszik majd mindaddig, amíg Isten előtt meg nem alázkodik. Az álom valósággá válik.

Amikor Nabukadneccár hatalmával büszkélkedik, és azt hiszi, hogy mindezt a maga erejéből érte el, abban a pillanatban beteljesedik az álom. „Számúzték az emberek közül, füvet evett, mint az ökrök, és az ég harmatja

áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt a szőre, mint a sasnak a tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak.” (Dán 4,30) Ez a szörnyű és megalázó esemény azonban végül a király javát szolgálta. Eljutott önmaga dicsőítése helyett Isten dicsőítéséig. Ma is követendő út ez sok ember számára, akik el vannak telve önmaguk nagyságától.

Az ötödik elbeszélés is a történelmet formáló Istenről tesz bizonyosságot. Bélsaccar király a jeruzsálemi templom arany- és ezüstedényeit szentségteleníti meg azzal, hogy lakomáján használja őket és közben a bálványisteneket dicsőíti. Megfagy mindenkiben a jókedv abban a pillanatban, amikor egy kéz jelenik meg és a falra a következő titokzatos szavakat írja: mené mené tekél ú-parszin. A mondat

jelentése: Isten számba vette Bélsaccar királyságát és véget vet annak, birodalmát a médeknek és a perzsáknak adja.

Végül a hatodik elbeszélés hasonlóan a negyedikhez az Istenhez való hűségről szól. Dárius király udvari emberei hatására rendeletet ad ki, hogy harminc napig rajta kívül senkihez nem szabad könyörögni. Dániel azonban továbbra is naponta három alkalommal imádkozik Istenhez. A büntetés most sem marad el, az oroszlánok vermébe kerül. Isten most is megmenti hűséges szolgáját, ami a királyt is Isten imádására ösztönzi: „Elrendelem, hogy birodalmam minden tartományában rettegve féljék Dániel Istenét! Ő az élő Isten, aki megmarad mindörökké. Az Ő királysága megdönthetetlen, uralkodása végtelen. Ő megment, megszabadít, jeleket és csodákat tesz égen és földön.” (Dán 6,27–28)

A könyv második részében (7–12. fejezet) levő látomások közül az első (Dán 7) négy ragadozó vadállat, majd egy emberarcú lény képét villantja föl. A magyarázó angyal szerint ezek egymást követő birodalmak. Négy erőszakos világbirodalom (babilóniai, méd, perzsa, macedón) után az Emberfiának országa fog diadalra jutni. A magyarázók szerint az Emberfia itt nem Jézusra, hanem Izráelre vonatkozik. A második látomás a kos képében megjelenő méd–perzsa és a kecskebak által szimbolizált macedón birodalom küzdelméről szól. Ezek után a 9. feje-

zetben Dániel bűnvalló imádságát olvashatjuk. Ebben nem a saját bűneit tárja fel Isten előtt, hanem az egész nép nevében beszél. Megvallja azt a sok hűtlenséget, amit a szövetséges nép elkövetett Isten ellen. Kéri Isten bocsánatát. Vajon mi mennyit imádkozunk népünk bűneinek, hűtlenségeinek bocsánataért Istenhez? Válaszként Isten feltárja Dániel előtt a nép jövőjét. Az utolsó látomásban (Dán 10–12) Isten követő, Gábiel angyal megjeleníti Dánielnek a perzsa és hellén uralom nevezetesebb eseményeit és Istentől készített végét.

A könyv második hat fejezetében levő próféciaák eltérnek a klasszikus próféciaiktól. Az eltérés főleg az apokaliptikus nyelvezetben, szimbolikában található. Ez az egyetlen olyan ószövetségi könyv, amely a Kr. e. 2. század apokaliptikájáról képet ad a számunkra. Legközelebbi rokonságban az Újszövetségből a Jelenések könyve van a Dániel könyvével. Az Újszövetségnek ez az egyetlen prófétai irata műfajára és nyelvezetére, kép- és számszimbolikájára, mondanivalójára nézve egyaránt egyenes folytatása az Ószövetség utolsó prófétai könyvének.

Kovács Péter

Felhasznált irodalom:

Keresztyén Bibliai Lexikon. Szerk.: Dr. Bartha Tibor. Bp. 1993.

A Szentírás magyarázata. Jubileumi Kommentár. Dániel könyvének magyarázata. Írta: Dr. Bartha Tibor.

...mitől ünnep az ünnep?

1. Akkor lesz ünnep az ünnep, ha **készülsz rá, és várod**. Mert az ünnepek előkészület nélkül ugyanúgy beleroskadnak a hétköznapiakba, mint minden nap a „mókuserékbe”. Hogyan kell készülni? Keress olyan szokást, olyan cselekvést, ami egyszerű, de valamilyen élményhez kapcsolódik. Pl.: gyertyagyújtás, éneklés, igeolvasás, ajándékkészítés stb.

2. Akkor lesz ünnep az ünnep, ha **teljesen más, mint a többi nap**. Ha le tudod tenni a hétköznapiakat, s ott tudod hagyni egy rövid időre (néhány órára, de legalább egy napra). Ha valami teljesen mást teszel, olvasol, másról gondolkodsz, másként öltözöl, másra figyelsz. Isten azért rendelte el a nyugalom napját, mert tudta, hogy szükségünk van a teljesen másra. S az igazán **teljesen más – naga Isten**. A Vele való közösség tesz mássá bennünket is. A Vele töltött idő minősége, a csend, a **szó** üzenete, amelyet Ő mond ki, Ő tölt fel, amelyben Neki szánjuk az időt.

3. Akkor lesz ünnep az ünnep, ha **ragaszkodsz hozzá**. Ha nem adod fel, ha rögtön nem sikerül, hanem tovább csiszolgatod, gondolkodsz róla, hogy miért nem sikerült, ha újra próbálkozol, s abbahagyod, ami nem ment. Türelem, kitartás minden dologhoz kell, hogy értékes legyen. Meg kell tanulni ünnepelni, mert az nem megy nekünk olyan könnyen. S egészen kicsi dolgokban kell elkezdni. Ne rögtön az egészet forgassuk fel, inkább az alapelveket beszéljük meg, fogalmazzuk meg, s azután ragaszkodjunk hozzá. Adjunk hálát, ha sikerült, s kérjük, ha nem megy.

4. Akkor lesz ünnep az ünnep, ha **örömmel vagyunk jelen**. Az ünnep sosem lehet kényszer. A lényege mindig a **szabadság** megélése. Az első emberpár első napja a **szombat** volt. Az ünnepre rendelt nap, a

közösség napja, megszentelt, megáldott nap. Mert alapvetően Isten nem a hétköznapiakra teremtett minket, hanem az ünnepekre. Hiszen készülődésünk a **mennyország-ra** van, ahol egyfolytában ünnepeket lehetünk. Ennek előíze lehet minden ünnep.

Az öröm – elhatározás kérdése. Nem engedem, hogy a keserűség gyökeret verjen. Nem engedem, hogy bármi megzavarjon. Ahogy Gyökössy Bandi bácsi mondta: **mégis – öröm** kell. Hiszen küszködésre, harcra, gondolkodásra, munkára van más hat nap. Merjünk örülni, hogy a többi nap se legyen értelmetlenné!

5. Akkor lesz ünnep az ünnep, ha **összehangolódunk**. Csak a közösség megélésében lesz ünnepünk. Istennel való összehangolódás: imádság, csend, igeolvasás, elszámolás, megemlékezés a tetteiről... Emberekkel való összehangolódás: bocsánatadás, szeretet gyakorlása, figyelem, megértés, jóban való megerősítés, közösségvállalás... Magunkkal való összehangolódás: a rossz érzések kimondása Isten előtt, bűneim tisztázása magam előtt, s azután Isten előtt... Természettel való összehangolódás: hálaadás, dicsőítés, annak megfigyelése, hogy mit tanulhatunk a hangyától, a rókától, a fáktól stb. Hiszen mindezt megrontotta a **bűn**, amelyet Ádám és Éva cselekedtek. Jézus Krisztus jött, hogy ezeket a szakadékokat áthidalja, s újra utunk legyen ebbe a közösségbe. Keressük ennek alkalmait.

Még sok mindent lehetne és kellene írni, de talán elindított egy-egy gondolatort mindenki bennünk a rövid öt pont. Kívánom, hogy legyen igazi ünnepünk, közösségünk, s vigyázzunk rá együtt! Hiszen Isten parancsa minden ünnepel kapcsolatban nem ellenünk, hanem értünk van!

Áldott ünnepeket!

Fodorné Ablonczy Margit

Tiszavasváriban újrakezdtük!

A munkatársképzés újjászervezése már vagy két évvel ezelőtt felmerült. Az akkori munkatársképző bizottság „független szakértők” – Gál Feri, Mucsi Zsófi – bevonásával gyűjtötte az ötleteket, és az 1997. őszén alakult új bizottság is a modellváltásra szavazott. Egyre inkább érezhetővé vált, hogy a korábbi négylépcsős, sok előadóval, nagy létszámmal működő munkatársképzés nem felel meg az igényeknek. Az 1996-os tanfolyam után leültünk, éreztük, így nem tudjuk folytatni. A megújulás során sok szempontot figyelembe kell vennünk – elsősorban azt, hogy kiket is várunk a tanfolyamainkra? Hol van ma Magyarországon, s mekkora az az ifjúsági vezető réteg, akiknek az igényeit figyelembe kell vennünk? Milyen csoportokban zajlik az ifjúsági munka, mire van szükségük? És mi az, amit ezen belül a KIE csoportoknak nyújtani tudunk? Olyan kérdések, amelyeket nem egyszerű megválaszolni.

A munkatársképzés újjáalkotásának folyamata még sokáig tart, de ezen a nyáron már mindenképpen akartunk valamit csinálni. A múlt nyár kimaradt, s olyan könnyű elveszíteni az embereket, akik visszatérnének. Az idei tábor anyaga főként a hollandiai Olde Vechte Alapítvány, kisebb részben az Európai Ifjúsági Központ képzési anyagából állt össze, megtartva emellett a „hagyományos” munkatársképzők lelki töltetét és kereteit. A legtöbb dologban azonban különbözött tőlük. Ez a tábor 20 körüli létszámmal, 3 vezetővel működik jól, gyakorlati szemléletű, s a jelenlevőktől a korábbiaknál sokkal aktívabb részvételt kíván. A foglalkozások többsége já-

tékos formában zajlik – szimulációs, modell- vagy szerepjátékok, kooperációs játékok –, melyek nagy része az ifjúsági munkával szorosan összefüggő problémát dolgoz fel. A végén együtt megbeszéljük, hogy ki hogyan érezte magát, mi a véleménye; ezután néha rövid elméleti összefoglaló is elhangzik. A résztvevők között az együttes munka során igen intenzív kapcsolat alakult ki ebben a táborban, hisz a közös problémamegoldás, az egymásrautaltság és az élmények megosztása jó lehetőséget teremt erre. Konfliktusok is a felszínre kerültek, s az őszinte véleménynyilvánítás fontosabb volt a mindenáron megőrzött harmóniánál.

A résztvevők fele az erdélyi IKÉ-ből, fele Magyarországról érkezett, a tábort Nagy Noémi (Paks), Szakács Zoltán (Királyhágómelléki IKE) és jómagam hármásban vezettük. A nagy erővel zajló tavaszi kampány 7 embert gyűjtött össze széles e hazából. Csak az arányok láttatása kedvéért sorolom fel: hirdetés a Vezess!-ben, Reformátusok Lapjában, Evangélikus Életben; szórólap minden evangélikus gyülekezetnek, levél minden KIE és ahhoz közelálló csoportnak. Személyes meghívás a munkatársképzés utolsó két évében résztvetteknek, emellett szóbeli hirdetés néhány budapesti gyülekezetben. Jövőre számítunk a most résztvettek segítségére, hogy könnyebben menjen ez a munka. A másik nehéz kérdés az, hogy fontos lenne végig együtt maradni – ebben a munkafolyamatban különösen fontos, hiszen nem csupán egy irányba nézünk egy előadáson, hanem egy csoport formálódá-

sának folyamata zajlik, amihez mindannyian kellünk. Jó lenne kicsit hosszabb tábort szervezni, de az idei 8 napot se mindannyian tudták vállalni.

Mindent összevetve, nagyon lelkesen és jó élményekkel zártuk a tábort. Örülünk, hogy újrakezdehettük, és jövőre számítunk Rátok, hogy együtt folytathassuk!

Néhány résztvevő véleménye a táborról:

„Sok új játékot, éneket, táncot ismertem meg. Érdekes volt felismerni, hogy a csoportokban különböző szerepek vannak, és hogy mennyire függ a résztvevők egyéniségétől, hogy ki milyen szerepet tölt be. Azt is felismerem, hogy vezetőnek lenni nem feltétlenül kiváltság, hanem sokszor felelősség és teher.”

„Az otthoniakhoz képest itt minden új volt. Nem voltak előadások meg órákig elhúzódó bla-bla-bla-k, hanem gyakorlat, és ebből legalábbis én személyesen többet tanultam. Igen, tény-

leg több lettem, ne kérdezzétek, hogy mivel, nem tudom, de úgy érzem, hogy egy csomó mindent viszek haza magammal. Talán máshogy fogok viszonyulni a konfliktushelyzetekhez, és az emberekhez is.”

„Tetszett, hogy aktívan kellett részt venni, végül is ez a lényeg. Fontos, hogy a gyakorlatban bátrak legyünk, merjünk kezdeményezni. Az új ötletek mindig feldobnak, hiszen szükség van újra és újra megújulásra.”

„Tetszett a tábor munkamódszere, mert munkálkodás közben tanulhattunk meg mindent, de az elméleti háttérről is képet kaphattunk. Rengeteg ötletet lehet kimazsolázni az itt elhangzottakból, megtörténekből; valószínűleg mindenki kicsit céltudatosabban, hatékonyabban fog ezentúl gondolkodni, és bele mer vágni olyan dolgokba, amelyekhez eddig nem volt bátorsága. Talán kicsit tisztább lett számunkra az is, mire elegendő a képességeink.”

Martonné Szalóky Eszter

8 hónapról röviden...

Nehéz feladat, de megpróbálom ebben a rövidke cikkben elmesélni, hogy milyen volt a Németországban töltött 8 hónapom.

Először is azt szeretném veletek megosztani, hogy igazi örömet, maradandó kedves élményeket, apró csodákat jelent számomra, hogy 1997 októberétől 1998 májusáig én képviselhettem a Magyarországi KIÉ-t a berlini Misszió-Centerben.

Hogy mi is ez a MC? Egy központ, ahol olyan KIE-munkásokat képeznek ki és tovább, akik önként vállalták, hogy egy csoport vezetői, segítői, támogatói lesznek. Bibliaiskola, missziós iskola, vezetőképző, műhely... mind nagyon jó kifejezés a MC-re és az ott folyó munkára. Továbbképzéseiket sokoldalúan és több formában végzik az év minden részében. A leghosszabb időt felölelő egység az az évenkénti 8 hónapos tanfolyam, amelyet 5 évvel ezelőtt indítottak el, s amelynek 9 (7 németországi, 2 erdélyi) csoporttársammal én is résztvevője lehettem.

Csoportunk életét az ősgyülekezethez tudnám hasonlítani, hisz mi is közösen vettünk részt a reggeli és esti áhítatokon, istentiszteleten, a tanítási órákon, evangélizációkon... A közös étkező-, tanuló-, beszélgető-asztal egy nagy családdá kovácsolt bennünket, amelyben mindenki jól érezhette magát. Közös imádságaink, meghitt beszélgetéseink mindig nagyon sok erőt adtak a nehezebb időszakokban.

Előadásainkat hétfőtől péntekig hallgattuk – csütörtök kivételével, amikor is arra nyílt lehetőségünk, hogy a könyvtárunkban kutatgassunk, egyes témáknak utánaolvassunk, feladatainkra felkészüljünk.

A tanítási napokon 3 nagy témakörben ismerkedtünk a tananyaggal:

– Isten igéjével ismerkedünk: ó- és újszövetségi bibliaismeret, dogmatika, az egyes bibliai könyvek és igeszakaszok vizsgálata a misszió szempontjából.

– Isten országát terjesztjük: missziói beszélgetések, evangélizációs alkalmak, kreatív műhelyek, új formák a misszióban.

– Gyülekezeteinkről tanulunk, a hitben továbblépünk: egyháztörténet, ébredési mozgalmak, aktuális kérdések az egyházban, lelkigondozás, keresztyén önismeret.

Állandó tanáraink – Hermann és Silke Traub, Christian Morgenstern – mellett hétről hétre vendégelőadóink tették színessé és élményszerűvé az órákat, barátivá a légkört. Velük nem csak kötött formában találkoztunk, hanem egy-egy estét is közösen töltöttünk néhány pohár bor társaságában. Ezekben az ún. „kandallóesteken” (Kaminabend) hallhattuk vendégeinket KIÉ-s múltjukról, jelenükről, családjukról, hitükről, istenélményükről beszélni.

A MC „tanórái” alig hasonlíthatóak egy szokványos egyetemi előadás hangulatához. Itt nem volt tilos a közbe-

kérdés, a témával kapcsolatos véleménynyilvánítás, sőt olykor heves vita alakult ki, ami élővé tette a megbeszéléteket. Abban pedig igazán eltér a berlini iskola az itthoni képzési formáktól, hogy nem kell vizsgát tenni a 8. hónap végén. Ennek fejében viszont minden résztvevő 1 hónapos gyakorlati időt tölt Németország bármely részén egy KIE-csoportnál. Így kerültem Stuttgart mellé egy kis faluba, Auensteinba, ahol az ifjúsági munka mellett a sváb hűsvétal, népszokásokkal is ismerkedhettem.

A MC szokatlan élményeket is nyújt a résztvevőknek. Ilyen volt pl. az utcai evangelizáció (Straßeneinsatz), amely során Nyugat-Berlin legforgalmasabb

utcáján próbáltunk beszédbe elegyedni a járókelőkkel és az evangéliumot hirdetni nekik.

A kinti hónapok során több missziói úton is jártunk, ahol csapatunk társaságból közösséggé formálódott. Németország tájegységei pedig egyre ismeretebbé váltak számunkra.

E kedves és egyben nagyon kemény 3/4 évet azoknak ajánlom, akik készek arra, hogy csoportjuknak aktívabb és elkötelezettebb munkatársai és vezetői legyenek. 8 hónapról röviden... ennyit lehet írni.

8 hónap alatt sokat lehet tanulni, s 8 hónap után az ott látottakkal, hallottakkal gazdagon megpakolva hazatérni.

Csáky Márta

Nyomkereső avagy Jungshar

A nyár mindig nagy és izgalmas élményeket tartogat. Főleg akkor, ha részt veszünk egy-egy KIE-táborban. Hiszen ilyenkor, egy évben egyszer az ember összefut ismerősökkel, esetleg újakat is megismer. Ebben az évben, július 19–25-ig Nemespártót, a Dunántúli-dombság egy szép és csendes kis faluját választottam, ahol Országos Nyomkereső Segítő tábor volt. Különleges hetet hagyunk magunk mögött. Magyar meghívásra svájci fiatalok érkeztek hozzánk, és így, együtt éltünk egy héten át. A tábor céljául szolgált, hogy tanuljunk egymástól, hogy adjunk egymásnak, hogy segítsük egymást ötleteinkkel, beszélgetéseinkkel.

A tábor szervezői gondoskodtak arról, hogy egy percig se unatkozzunk. Attól a perctől kezdve, hogy megérkeztünk, addig a percig, míg elindultunk haza, programok és játékok sokasága vett körül minket. A legtöbb program közösen zajlott, itt adódott lehetőség ismerkedésre, ami az elején döcögőse sikeredett, de a végén azért érzékeny búcsút vettünk egymástól.

Nagyon fontosak voltak az előadások, hiszen mind a leendő vezetőknek, mind nekünk, akik már azok vagyunk mindig van új a nap alatt. De igazából a közös játékokat szerettük. Az ismerkedési játékokat, az

ún. pionírtechnikát (különösen a kötélhíd készítése aratott nagy sikert (lásd: kép), a közös sportolást, a tájékozódást, a vonatozást és úszkálást a Balatonban. Izgalmas játékokban vettünk részt, és azt hiszem mindenki mély nyomott hagyott a terepjáték, Mr. X. megkeresése.

Nagyon fontosnak tartottuk, hogy megismerjük a másik országát, ezért megrendezésre került a magyar est, ahol a svájciak népdalt és néptáncot tanultak, megnézheték a réteskészítés fortélyait és megízlelheték a magyar konyhát is. Lelkesen belevettek magukat a népi játékokba, a fafaragásba. Aztán ők is szerveztek nekünk egy svájci estet, ahol játékos formában megismerhettük hagyományait, sajtjukat, csokijukat, jódliztunk is, s vacsorára egy házájukban honos ételt főztek nekünk. Megtanítottak minket fáklyát és karkötőt készíteni.

Jó ötletnek bizonyult a nyelvóra is, ahol mi tanultuk az ő nyelvüket, ők a miénket, s a tábor végére már egészen jól mentek az ismerkedési mondatok. A tábor végére már igencsak belejöttünk és repdestek az idegen kifejezések.

A lelki épülés is nagyon fontos volt, a Hegyi beszéd igéi adták az erőt és az elcsendesedési lehetőséget, hogy sok mindent végiggondolhassunk.

Érdekes táborban vettünk részt. Nyilván sok minden kimaradt az élmények felsorolásából, de meg kellett volna élni, át kellett volna élni a helyzeteket, mert így van csak értelme. Azért én azt javaslom, hogy legközelebb ne hagyjátok ki! Megérte!

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadnak nektek.” (Máté 6,33)

Gábor Andrea

Követke-tábor 1998-ban is

A Követke-tábor, Istennek hála, ebben az évben is csodálatosan sikerült. Nagyon kellemes 6 napot töltöttünk együtt a gyerekekkel, a Teremtő Istennel és az egymásra való odafigyelés is fontos szerepet jelentett ezalatt a néhány nap alatt.

23 gyermek és 6 felnőtt vett részt 1998. augusztus 3–8-ig Tiszavasváriban a Követke-táborban, ahol igyekeztünk megmutatni nekik és éreztetni velük a természet szépségét, Isten csodálatos alkotását. Fontos volt számunkra, hogy a gyerekek elsajátítsanak bizonyos értékrendet, sokoldalúvá váljanak, s ami most fontos, hogy óvják és védjék a természetüket, környezetüket. A tábor Isten teremtő munkájáról szólt, órá kellett igazán odafigyelni. A programok is az evangéliumra épültek, ezen belül természetesen a téma a Teremtés volt, Mózes első könyve alapján. Azt hiszem mindenki komolyan vette. A gyerekek is. És mi is.

A tábor célja a gyerekek hitbéli erősítése, a gondolkodásuk fejlesztése, a közös együttlét, az egymás elfogadása volt – ez természetesen az egyik fő szempontunk –, de elsősorban a környezetünk óvására, a helyes és tiszta életmódra próbáltuk felhívni a figyelmet. Természetesen pihenéssel és kikapcsolódással is párosult ez a hét, de hiszünk a tábor építő jellegében. Éppen ezért sok olyan programot szerveztünk, ami távol esett a mi kis városunktól, hogy még jobban érzékeltesni tudjuk Urunk csodálatos munkáját. Volt tokaji kirándulás, hiszen onnan nagyszerűen látszik a második nap munkája, amikor Isten elválasztotta a szárazföldet a vizektől. A harmadik napon, amikor Isten megteremtette a növényeket, akkor a szomszéd város kis botanikus kertjét néztük meg, felejthetetlen programmal fűszerezve azt. Itt ismertettük meg a gyerekekkel az irgalmas samaritánus történetét is, belevonva őket is a játékba. Megdöbbenve tapasztaltuk, hogy mennyire jól reagáltak az eseményekre.

Hisszük azt, hogy van értelme dolgozni, van értelme a Követkének. Jól tudjuk, hogy mindennek van értelme, ami Isten ügyét szolgálja.

Természetesen a Követke továbbra is él, továbbra is dolgozik, és reméljük, hogy jövőre újra táborozunk.

Hisszük, hogy akik az Úrban bíznak, nem lankadnak, hanem szárnyra kelnek, mint a sas. Mi továbbra is ezért dolgozunk!

Gábor Andrea

Történetek a mózeskosárból

– címmel indult bábjáték-sorozat a Pólus Centerben létesített Egyházi Missziói Központban. Ugyanis egy nagy mózeskosárba tettünk minden szereplőt és díszletet, úgy szállítottuk a helyszínre. „Színpadon” azután a szereplő bábok háza lett a féloldalra döntött mózeskosár.

Eddig is szeretetteljes felkészültséggel, ötletekkel, érdeklődést felkeltő színes papirokkal, ceruzákkal és ollókkal fogadtuk a betérő gyerekeket, sok érdekes bibliai történettel. Kinek-kinek fantáziájára bíztuk, hogy rajzolt vagy ragasztott képen ábrázolja, vagy dramatizálva elevenítjük meg a hallott történetet. Eddig is minden szombaton volt „Bibliai Játsszóház”, de csak a déli órákban az Itt és Most Központban. De július 18-án szombaton bővítettük az Itt és Most palettáját, mert az igény úgy alakította a feladatot, hogy az eddig 3 órában tartott foglalkozást az üzletek nyitva tartásáig hosszabbítottuk meg. Így a változó csoportok folyamatosan változó foglalkoztatásban, szórakoztatva tanulásban vehetnek részt. Így lesz alkalom a nap folyamán kétszer is

bábozásra. Az Ezékiel Evangélikus Bábszínház vezetője, Lovas Zsuzsa ezért készítette a műsortervet, vásárolt fakanalakat, varrtunk, ragasztottunk, míg el nem készült az első előadás szereplőgárdája Száraz György Furfangos Péter c. darabjához. Zsuzsa néni egyszemélyes asztali játéknak szánta, megoldása oly sikeres volt, hogy a szülők is élvezték, a gyerekek pedig a helyükről felállva, az asztal mellett drukkolták végig a cselekményt. Mivel előző szombaton tizenöt fős afrikai gyermekcsoport találta rövidnek a játékidőt, előzőleg a kínai kereskedők magyarul beszélő, hit-tanos kislányai is szívesen maradtak volna még, úgy látszik, lesz érdeklődés déli 12 órától este 19 óráig. Így lehet két időpontban is bábozást beiktatni, változatos műsorral, melyet az épületen belül és a bejáratoknál színes tájékoztatókon közlünk.

Ezúton közöljük a Pólus Center telefonszámát: 410-11-67. Gyülekezetből érkező hittanos csoport kérésére az időpontot és a műsor-számot is szívesen módosítjuk.

Hesp Edéné és Lovas Zsuzsa

ÉNEKELJÜNK!

Nagy Úr, ha ajkunk

Spirituálé

Refr.: Nagy Úr, ha aj - kunk fe - léd ki - ált, te védj meg,
 gyön - gék va - gyunk. Ne rejtse el ar - cod,
 te - kints re - ánk. Nyújtsd ki job - bod, jöjj. U - runk!
 I. Ha el - hagyasz, lel - kem nyug - ta - lan, jöjj el már! A
 Az í - té - let - től ret - te - gek, jöjj el már! Jöjj
 han - god vá - rom szom - ja - san, jöjj el már!
 gyorsan, mentsd meg lel - ke - met, jöjj el már!

Refr.

2. Mély sivárságba dönt a bűn, jöjj el már!
 Jöjj, mentsd meg, fényed küldd jelül, jöjj el már!
 Ím testem-lelkem szól feléd, jöjj el már!
 Jöjj, törd szét szívem szűk terét, jöjj el már!
 Refr.

3. Új élet célja hívogat, jöjj el már!
 Te vonzz, ha léptem ingatag, jöjj el már!
 Ha félek vívni harcomat, jöjj el már!
 Majd terjeszd énrám jobbodat, jöjj el már!
 Refr.

TÉRDRE CSAPKODÓS

Kategória: körjáték, vagyis körben ülve vagy állva játszható

Játékosok: 10 fő fölött

Hely: körben ülve

Csapat: mindenki együtt

Kellékek:

Idő: 10–15 perc

A játékosok jobb kezüket a tőlük jobbra ülő bal lábára, és bal kezüket a bal szomszédjuk jobb lábára teszik, így a kezek egymást keresztezik. Valaki elindítja a kört: rácsap az egyik szomszédja lábára. Majd a mellette lévő kéz tulajdonosának kell csapnia, és így tovább a kezek sorrendje szerint. Ha valaki kettőt csap, az visszafordítja a csapkodás irányát. Ha valaki rosszkor mozdítja a kezét, vagy amikor sorra kerül, nem reagál az elkezdett ritmusnak megfelelően, az a hibás kezét hátra teszi – vagyis a hibás kéz (nem a játékos) kiesik. A játék addig folytatódik, amíg három kéz marad.

A ritmus a játék elején legyen lassabb, majd fokozatosan gyorsuljon. A lassú tempó hamar unalmassá válik.

Nem kell nagyokat csapni a szomszédra, de a kéz jelzése egyértelmű legyen: lehessen tudni, hogy csapott, és hogy az egy vagy két csapás volt. (Ha kettőt csap valaki, azt gyorsan egymás után kell megtennie, mert ha sokat vár a két csapás között, azt egynek hihetik a többiek.)

A játékot lehet asztalnál is játszani, ekkor az asztalon keresztezzük a kezeiket.

ÜSD A JOBBOLDALIT

Kategória: körjáték, vagyis körben ülve vagy állva játszható

Játékosok: 10 fő fölött

Hely: körbe rakott székek, eggyel több, mint ahányan játszanak

Csapat: mindenki együtt

Kellékek:

Idő: 10–15 perc

Minden játékosnak van egy száma 1-...-ig. Akinek az üres szék jobb kézre esik, megpróbál valakit maga mellé hívni úgy, hogy mondja a számát. Az illető gyorsan feláll, odaszalad az üres székhez és leül. Annak a játékosnak azonban, akinek ő jobb kézre esett, meg kell próbálnia megakadályozni a szökést úgy, hogy rácsap az illető lábára, mielőtt az felállt volna. Ha sikerül, akkor a hívó új számot mond, ha a szökést nem sikerül megakadályozni, akkor az lesz a hívó, akitől jobbra a szék üres maradt.

Ha az üres szék túlsó oldalán ülőnek a számát mondják, akit nem őriz senki, akkor ő csaphat a hívó lábára, és újat kell hívni.

Ez a játék sok vidám percet szerezhet, gyors reakció és figyelem kell hozzá, de vigyázni kell, nehogy túl erőseket csapjunk szomszédainkra. Akkor izgalmas, ha gyorsan mondjuk a számokat, és a hívó játékosok nem gondolkodnak sokáig, hogy hányas számot is mondják.

Jó szórakozást, izgalmas játékokat, kevés lila foltot kívánok:

Zsó

„Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni!” (Lk. 18:1)

Miért imádkozunk?

- mert Isten olyan embereket keres, akik Őt lélekben és igazságban imádják (Jn 4:23-24)
 - mert az Úr gyönyörködik a becsületesek imádságában (Péld 15:8)
 - mert az igaz ember könyörgésének nagy ereje van (Jak 5:16)
 - mert Jézus Krisztus vére által bátran beléphetünk Isten jelenlétének szentélyébe (Zsid 10:9)
 - mert Dávid is minden napot imádkozással kezdett (Zsolt 5;3-4)
 - mert az imánkra való válaszkapás eredménye az, hogy megkapjuk és örömünk teljes lesz (Jn 16:24)
- „Én pedig szüntelen remélek, és folyton dicsérlek Téged. Igazságról beszélek a szám és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket. Az Úrnak, az én Urnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a Te igazságodat emlegetem.” (Zsolt 71:14-16)

Negyedévi imatémák:

Hálaadás:

- azért, hogy imádkozhatunk
- azért, hogy még mindig van lehetőség a megtérésre
- azért, hogy vannak bizonyosságtevők, igehirdetők
- azért, hogy bevásárlóközpontokban is lehet hirdetni az evangéliumot
- azért, hogy megszabadulhattunk/megszabadulhatunk a bűn rabságából

Könyörgés:

- azért, hogy tudjunk jól imádkozni
- azért, hogy akik előtt bizonytságot teszünk, megtérjenek
- azért, hogy még több bizonyosságtevő legyen
- azért, hogy a „mall”-okban kapott lehetőségekkel jól tudjunk élni
- azért, hogy a szabadulás a bűnből végleges legyen.

Kánaáni–magyar szöszedet

VII. rész

Biztos lesznek olyanok, akik amint meglátják, mi a mai napi kifejezés, le akarják majd tenni kezükből a Vezess!-t, vagy máshová akarnak lapozni, mert úgy érzik, ez az a szó, ami nem szorul magyarázatra, annyira közismert a jelentése. Nap mint nap hallja és használja a kegyes ember, különböző összefüggésekben és összetételekben. Nos, ez a szó: az IGE. „Isten igéjét olvasom...”, „de jó volt az igehirdetés!” „Ma ezt az igét kaptam” és így tovább. Lehet, hogy sokan tudjuk, mit jelent, de vajon meg is tudjuk fogalmazni? Ha egyházon kívüli ismerősünk megkérdezi, mi a különbség a nyelvtani és az egyházi ige között, mit felelünk?

Van, hogy temetesen, vagy más olyan környezetben, ahol nem csak egyházas emberek vannak, nem az *ige* szót használom, hanem az Isten Szava, Isten Beszéde szót. Ennek oka az, hogy így jobban megértik. Amikor eleink magyarrá fordították a Bibliát, a hétköznapi beszédben is járatos volt az *ige* szó, a beszéd, szó jelentésben. Tudomásom szerint a nyelvújítás csinált az *ige* szavunkból nyelvtani kategóriát a „*verbum (n)*” latin szó megfelelőjévé téve azt. Mára azonban köznyelvünkben az *ige* szó eredeti jelentésében szinte teljesen kiveszett. Egy világi, görögül tudó embernek eszébe sem jutna a görög *Logosz* szót ígének és nem beszédnek fordítani, ugyanígy a héber *dōbār Jáhve* kifejezésnek is inkább az Isten Beszéde fordítást adják, főleg, mivel a nyelvtani kategória neve héberül *po’al*.

Ezután nézzük meg a szó jelentését, azzal, hogy mit takar a mi számunkra. Isten kijelentését, Őnma-ga kinyilatkoztatását. Ez a tény az, ami miatt ilyen rettentően fontos tisztában lenni a szó mondanivalójával. Isten nem néma. Szava van hozzánk. Nem hallgat, hanem beszél. Isten személy, aki éppúgy szereti, ha meghallgatják és nem vágnak a szavába, mint bármelyikünk. De Isten beszédére odafigyelni százszor fontosabb, mint bármelyik emberére. Olyan dolgokat mond, amin élet és halál, sőt örökélet és örökhalál, üdvösség és kárhozát múlik. S nem elsősorban másoké, hanem a miénk!

Barátom! Ne úgy figyelj csak Isten beszédére, szavára – akár igehirdetés, akár bizonyágtétel, akár áhítatoskönyv, vagy a napi igeolvasásod – mint egy kereskedelmi rádióadóra, ami ún. háttér rádiózásra való, s csak akkor érdemes odafigyelni rá, ha valami szenzációsat mond. Idd Isten szavát, vedd észre, hogy azt az üzenetet hallhatod, ami az életedben a legeslegfontosabb! Lehet, hogy először hallod, lehet, hogy többször, de az is lehet, hogy utójára! Ne szalaszd el az alkalmat!

Remélem, tudtam valami újat is mondani.

Szeretettel: *Kristóf* (folyt. köv.)

Szerzetes bohóc 1457 körül